

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶
KONCERTNA POSLOVALNICA

ORKESTRSKI CIKEL, 3. ABONMAJSKI KONCERT 2010/2011

Dvorana Union, Maribor, 28. januar 2011, ob 19.30

Baročni orkester L'Orfeo

Vodja: Michi Gaigg

Solisti:

Nuria Rial, sopran

Carlos Mena, kontratenor

Andreas Helm, oboa

Koncert sta podprla Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije in Mestna občina Maribor.

Spored

Antonio Vivaldi (1678–1741)

*Koncert za godala in basso continuo
v d-molu št. 8 RV 127*

Allegro

Largo

Allegro

Arcangelo Corelli (1653–1713)

Concerto grosso v F-duru op. 6, št. 2

Vivace – Allegro – Adagio – Vivace –
Allegro – Adagio – Largo andante

Allegro – Adagio

Grave – Andante largo – Allegro

Alessandro Marcello (1669–1747)

*Koncert za oboo in orkester
v d-molu op. 1*

Andante spiccato

Adagio

Presto

* * *

Giovanni Battista Pergolesi (1710–1736)

Stabat Mater

Stabat Mater dolorosa – *Grave*

Cujus animam gementem – *Andante amoroso*

O quam tristis et afflicta – *Larghetto*

Quae moerebat et dolebat – *Allegro*

Quis est homo – *Largo*

Vidit suum dulcem natum – *A tempo giusto*

Eja mater fons amoris – *Andantino*

Fac ut ardeat cor meum – *Allegro*

Sancta mater, istud agas – *A tempo giusto*

Fac ut portem Christi mortem – *Largo*

Inflammatum et accensus – *Allegro*

Quando corpus morietur – *Largo assai*

Veliki mojster koncerta **Antonio Vivaldi** (1678–1741) se kljub ogromnemu številu koncertov (okoli 500, pisal pa je tudi sakralna vokalno-instrumentalna dela in opere), v katerih je velikokrat uporabil tudi glasbo iz drugih svojih del, ni nikoli ponavljal. Bil je eden najbolj izvirnih italijanskih skladateljev svoje generacije, velik individualist, znan po svoji domišljavosti in zapravljenosti, obenem pa pobožen in včasih celo resnoben mož. Sodobniki so v njem videli odličnega violinista, menili pa so, da so njegove skladbe za druge izvajalce preveč zahtevne. Čas je pokazal drugače. Ko je Vivaldija ponovno odkrilo 20. stoletje, je pogled na njegov koncertni opus razodel, koliko raznovrstnih variant, različnih nians v instrumentaciji in domislekov v zasnovi je Vivaldi uspel zaobjeti v okviru ene same glasbene zvrsti, ki je v njegovem času postala normirana tristavčna oblika s hitrima okvirnima in počasnim osrednjim stavkom.

Ohranjenih je približno 40 Vivaldijevih koncertov a *quattro*, tj. koncertov za standardni godalni orkester Vivaldijevega časa. Ti koncerti so nadaljevali prvotno tradicijo koncerta, kakršnega so poznali v Italiji pred letom 1700. Po vzponu solističnega koncerta so bili potisnjeni v ozadje; obenem so se pojavile tudi operne uverture, ki so bile podobno orkestrirane in so se lahko izvajale samostojno, zato so počasi zasedale njihovo mesto.

Vivaldijevi godalni koncerti so nastajali skozi celo njegovo kariero. Večina jih je bila namenjena izvedbi na koncertih instrumentalne glasbe v sirotišnici Ospedale della Pietà, ki jih je med letoma 1703 in 1740 vodil Vivaldi. Večina prvih in tudi večina finalnih stavkov je podobna ritornelnim stavkom iz njegovih solističnih koncertov. Vendar je epizodnega pisanja veliko manj,

zato so posamezni deli bolj prepleteni med seboj in je glasba bolj homogena. Ponekod je mogoče najti celo težnjo k temu, kar danes pojmuje kot simfonični način tematskega razvoja. Počasni stavki so krajši, mestoma lahko kontrapunktsko obdelani.

Koncert za godala v d-molu št. 8 je bil napisan v nizu dvanajstih koncertov. Ti so bili morda namenjeni Jacquesu-Vincentu Languetu, ki je bil med letoma 1723 in 1731 francoski ambasador v Benetkah. Koncert se začne z motivom ponavljajočih se osmink. Svečanemu Largu sledi živahnejši finalni stavek v štiričetrtinskem taktu. Tako kakor drugi koncerti ima tudi 8. godalni koncert svoje značilne, individualne lastnosti. A čeprav tu ni tolikšne briljance in spektakla, kakršnega pričakujemo od Vivaldija v solističnih koncertih, tudi godalni koncerti izdajajo svojega stvaritelja kot prvovrstnega in inventivnega glasbenika.

Ljubiteljski violinist in skladatelj **Alessandro Marcello** (verjetne letnice 1669 – 1747) je bil sin beneškega plemiča in pesnice ter brat skladatelja Benedetta Marcella. Odlikoval se je na mnogih področjih umetnosti, prava in diplomacije. Leta 1690 je postal član beneškega sveta. Leta 1698 pa je postal član literarne Accademie degli Animosi ter nato služboval v različnih diplomatskih službah. Za njegove umetniške interese in kariero je bil odločilen čas med letoma 1705 in 1708, ko je intenzivno risal in slikal ter postal član florentinske literarne Accademie della Crusca. V državni službi je opravljal odgovorne naloge v sodstvu in diplomaciji; tako se zdi z napredovanjem v karieri povezana tudi njegova glasbena dejavnost. Do leta 1719 je Alessandro postal *principe* Accademie delli Animosi. V tem času se je vse bolj posvečal

zbiranju glasbil za *gallerio di strumenti*, predvsem glasbil s tipkami sodobnih izdelovalcev ter pihal od 16. stoletja dalje.

Marcello je leta 1708 v Benetkah objavil zbirko kantat. Leta 1712, ko je preživel nekaj časa z družino Borghese v Rimu, je bilo tam izvedenih še nekaj njegovih kantat, v katerih so nastopili slavni pevci (npr. kastrata Farinelli in Checchino). Alessandro je imel stike tudi s slavnimi pevkami, na primer s Faustino Bordoni v Benetkah ter Lauro in Virginio Predieri v Rimu. Njegove kantate in karakterne skladbe so pogosto pastoralnega značaja in vključujejo osebne in krajevne aluzije na besedila.

Glede orkestrske prakse in izbire instrumentov (uporaba in izbira pihal) ter uporabe continua (katere instrumente uporabiti kje, kdaj katerega docela izpustiti) so Alessandrova instrumentalna dela zelo raznolika. Njegove partiture so po instrumentaciji bolj kakor beneški ali rimski praksi podobne francoskim ali nemškimi kompozicijam 20-ih let 18. stoletja. Najbolj znano instrumentalno delo je **Koncert za oboo in orkester v d-molu**, ki so ga nekdaj zmotno pripisovali Benedetu in je bil objavljen v antologiji leta 1717. Po zasnovi sledi tristavčnemu beneškemu koncertu. O njegovi kvaliteti priča tudi transkripcija Johanna Sebastiana Bacha (solistični čembalo).

Violinist in skladatelj **Arcangelo Corelli** (1653–1713) je zapustil relativno malo umetniških del, vendar so imela ta zato toliko večji vpliv. Objavil je štiri nize po dvanajst trisonat in solističnih violinskih sonat, kot opus 6 pa je v Amsterdamu leta 1714 posthumno

izšlo 12 koncertov grossov. Ti so bili v Rimu najbrž znani že vsaj od začetka 80-ih let 17. stoletja; z njimi je Corelli postal vzor mnogim skladateljem. Tudi v svojih poznih letih se je skladatelj veliko ukvarjal z njimi in jih »poliral za izdajo«. Njegovi koncerti grossi so razširjene trisonate, v katerih concerto grosso kontrastira mali zasedbi concertina. Napisani so v obliki plesno obarvanih stavkov (*sonata da camera*) ali resnobnejše cerkvene sonate (*sonata da chiesa*), z akordskim in basovskim glasbilom v continuu.

K uspehu koncertov sta doprinesli velika zvočna masa in njihova razgibanost. Kot piše skladatelj Georg Muffat, je poslušalce presenetila številčnost glasbenikov v orkestru. Corelli naj bi bil prvi, ki je v Rim uvedel tako velik orkester. Na koncertih je sodelovalo od 30 do 40 glasbenikov, ob posebnih priložnostih celo 70 ali 80. Godala so bila vedno uravnoteženo razporejena; polovica je bila violin, ostalo pa so bile enakomerno razporejene viole, violončela in kontrabasi. Po drugi strani pa je bila velikost concertina lahko zelo različna in ni bila odvisna od velikosti celotnega orkestra. Od koncerta do koncerta se concertino spreminja in kaže različne barve. Muffat je bil presenečen tudi nad velikimi kontrasti v tempih in je zapisal, da Italijani igrajo Adagio, Grave ali Largo počasneje kot Francozi, po drugi strani pa so Allegro, Vivace ali Presto znatno hitrejši.

Concerto grosso št. 2 iz opusa 6 je t. i. »concerto da chiesa«. Odseki, v katerih nastopa cel orkester, se domiselno izmenjavajo z odseki v concertino zasedbi; izmenjava počasnih delov s hitrejšimi fugatnimi vmesnimi stavki pa se kljub resnobnejši zasnovi zaključijo s skoraj plesnim Allegrom.

Srednjeveška sekvenca za postni čas ***Stabat Mater*** govori o sočustvovanju z žalostjo božje Matere ter o »sedmero mečih«, ki so ji po Simeonovi prerokbi presunili srce. V svoji zgodovini je doživela številne uglasbitve: leta 1736, nedolgo zatem, ko je katoliška Cerkev 1727 uradno uvedla praznik sedmerih Marijinih žalosti, je nastala najslavnejša med njimi – kantata **Giovannija Battiste Pergolesija**. Ta se je zgledoval po istoimenski Scarlattijevi skladbi in uporabil isto zasedbo: dva kastrata z majhnim godalnim orkestrom in continuum. Tercine besedila je uglasbil v kontrastnem zaporedju duetov in arij, v

katerih prevladuje afekt žalosti in trpljenja. Kantato začenjajo violine, ki jim odgovarja vokalni duet, z verigo bolečih zadržkov nad pedalnim tonom, podobnih tonskih slikanj žalosti pa se poslužujejo tudi nadaljnji stavki, polni disonanc in kromatike. Pergolesi, ki je bil navsezadnje avtor opere *La serva padrona*, je tem stavkom dodal tudi nekaj arij skoraj lahkotnega značaja. Prav zaradi nenehne razpetosti med poloma svetlega in tragičnega je *Stabat Mater* kompleksno in še vedno priljubljeno delo.

Katarina Šter

Stabat Mater

Stabat mater dolorosa
iuxta Crucem lacrimosa,
dum pendebat Filius.

Cuius animam gementem,
contristatam et dolentem,
pertransivit gladius.

O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta
Mater Unigeniti.

Quae maerebat et dolebat,
pia Mater, cum videbat
nati poenas incliti.

Quis est homo qui non fleret,
Matrem Christi si videret
in tanto supplicio?

Quis non posset contristari,
Christi Matrem contemplari
dolentem cum Filio?

Pro peccatis suae gentis
vidit Iesum in tormentis
et flagellis subditum.

Vidit suum dulcem natum
moriendo desolatum,
dum emisit spiritum.

Eia Mater, fons amoris,
me sentire vim doloris
fac, ut tecum lugeam.

Fac ut ardeat cor meum
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.

Sancta mater, istud agas,
crucifixi fige plagas
cordi meo valide.

Tui nati vulnerati,
tam dignati pro me pati,
poenas mecum divide.

Fac me vere tecum flere,
crucifixo condolere,
donec ego vixero.

Iuxta crucem tecum stare,
et me tibi sociare
in planctu desidero.

Virgo virginum praeclara,
mihi iam non sis avara
fac me tecum plangere.

Fac ut portem Christi mortem,
passionis fac consortem,
et plagas recolorere.

Fac me plagis vulnerari,
cruce hac inebriari,
ob amorem Filii.

Inflammatum et accensum
per te, Virgo, sum defensum
in die iudicii

Fac me cruce custodiri,
morte Christi praemuniri,
confoveri gratia.

Quando corpus morietur,
fac ut animae donetur
Paradisi gloria.

Amen.

Mati žalostna je stala

Mati žalostna je stala,
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.

V grenko žalost zatopljena
je nje duša, prebodena
z mečem silnih bolečin.

O, kaj žalosti prestati
morala je sveta Mati,
ko njen Sin je rešil svet.

V žalosti vzdihuje bleda,
ko v trepetu Sina gleda,
kaj trpi na les razpet.

Komu potok solz ne lije,
ko bridkosti zre Marije,
grenke nad morja bridkost?

Kdo prisrčno ne žaluje,
ko to Mater premišljuje,
njenih boli velikost?

Vidi Jezusa trpeti,
grehe ljudstva nase vzeti,
šibam vdati se voljno.

V Sina le pogled upira,
ko ves zapuščen umira,
k smrti nagne že glavo.

Mati, vir ljubezni prave,
naj občutim te težave
in s teboj žalujem zdaj.

Daj, da bo srce se vnelo
in za Jezusa gorelo
mi v ljubezni vekomaj.

Sveta Mati, to te prosim,
rane Kristusa naj nosim,
vtisni v moje jih srce.

Sinu tvojemu so rane
v odrešenje moje dane,
tudi mene naj bole.

Naj s teboj sedaj žalujem,
Križanega objokujem,
ko v dolini solz živim.

S tabo poleg križa stati,
s tabo združen žalovati
v bridkem joku hrepenim.

Prosim, hvaljena Devica,
ti mi bodi tolažnica,
daj mi delež bolečin.

Daj mi, da bom vse življenje
rad premišljal to trpljenje,
ko je umiral božji Sin.

Mene križ naj obtežuje,
mene s tugo napolnjuje
sveta kri njegovih ran.

Ti pa varuj, Mati ljuba,
da moj del ne bo poguba,
kadar pride sodni dan.

Kristus, ko bo treba umreti,
daj po Materi presveti,
da skušnjave zmagal bom.

Ko pa smrt telo mi vzame,
mojo dušo naj objame
večne slave rajski dom.

Amen.

Baročni orkester L'Orfeo

Orkester, ustanovljen leta 1996 v avstrijskem Linzu, se je v preteklih petnajstih letih uveljavil kot ena vodilnih mednarodnih zasedb, ki izvaja staro glasbo na zgodovinsko ustrezen način. Pri koncertnih programih in zgoščenkah Baročnega orkestra L'Orfeo lahko prepoznamo sožitje znanega repertoarja z redko ali pa nikoli izvajanimi deli v novejšem času. Repertoar orkestra sega od suit francoskega baroka (kar je orkestru najljubši program) in simfonij obdobja viharništva vse do obdobja klasicizma in zgodnje romantike. Nekatera dela je orkester izvedel tudi premierno, za svoje posnetke pa prejel več mednarodnih nagrad (*Diapason*, *Pizzicato*, *Choc du Monde de la Musique*).

Tako občinstvo kot kritika praviloma izpostavlja visoko umetniško raven, barvno igro in neizmeren občutek za zvok. Umetniški uspeh Baročnega orkestra L'Orfeo pa

temelji na medsebojni povezanosti članov orkestra in zvestobi ustanoviteljici ter vodji orkestra, Michi Gaigg. Med gostovanji v preteklih sezonah naj omenimo nastope na festivalih, kot so Praška pomlad, Schleswig-Holstein, Schwetzingen Rheingau, Festival stare glasbe v Regensburgu, Händlov festival v Göttingenu, Baročni festival v samostanu Melk, Styriarte v Gradcu, Haydnov festival v Eisenstadtu ter v Kölnski filharmoniji, Festivalni hiši v Baden-Badnu in pa Luzernu, Münchnu, Zürichu, Dunajskem glasbenem združenju in Koncertni hiši.

Leta 2009 je orkester debitiral na Salzburškem festivalu, v dunajskem gledališču Theater an der Wien in na Festivalu Luzern.

Od leta 2003 so glasbeniki sodelovali tudi pri uprizoritvah številnih oper (G. P. Telemann, W. A. Mozart, G. A. Benda, G. Rossini, F. Schubert).

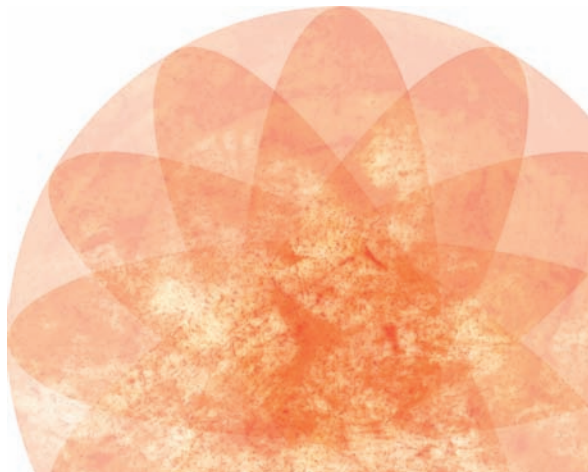
Michi Gaigg

Na avstrijsko violinistko Michi Gaigg je že med študijem na salzburškem Mozarteumu močno vplival eden vodilnih pionirjev izvajanja glasbe na zgodovinsko avtentičen način, Nikolaus Harnoncourt. Pozneje se je pri Ingrid Seifert in Sigiswaldu Kuijkenu izpopolnjevala v igranju na baročno violino.

Michi Gaigg je bila članica več mednarodno priznanih zasedb in je nastopala skupaj z glasbeniki, kot so Frans Brüggen, Alan Curtis, Christopher Hogwood, René Jacobs, Ton Koopman in Hermann Max. Leta 1983 je ustanovila baročni orkester L'Arpa Festante s sedežem v Münchnu, ki ga je vodila dvajset let. Že leta 1996 pa se je preselila nazaj v Avstrijo in je še istega leta skupaj z oboistko Carin van Heerden v Linzu ustanovila Baročni orkester L'Orfeo. Orkester je pod vodstvom Gaiggove postal eden najpomembnejših na področju izvajanja stare glasbe.

Gaiggova tudi poučuje, med drugim na Narodnem konservatoriju v Strasbourgu in zasebni univerzi Antona Brucknerja v Linzu. Od leta 2003 je prav tako umetniški vodja festivala stare in sodobne glasbe v Strudengau. V zadnjih letih pa se Michi Gaigg intenzivneje posveča predvsem opernim produkcijam.

Med nagradami, ki jih je prejela za svoje delo omenimo avstrijsko veliko nagrado *Grosser Bühnenkunstpreis* iz leta 2008.

Nuria Rial

Sopranistka Nuria Rial je glasbeno izobraževanje pričela v Kataloniji, nadaljevala pa na Akademiji za glasbo v Baslu pri Kurtu Widmerju. Že v času študija je prejela pomembne nagrade, kot so nagrada fundacije Helvetia Patria, Jeunesse in Pro Europa – Evropska fundacija za kulturo.

Kot solistka je nastopila s številnimi vodilnimi evropskimi orkestri in skupinami, kot so denimo Komorni orkester iz Basla, Il giardino armonico, Concerto Köln, Baročni orkester iz Seville, Madžarski simfonični orkester, Komorni orkester iz Züricha in Musiciens du Louvre in sicer pod vodstvom dirigentov, kot so René Jacobs, Giovanni Antonini, Paul Goodwin, Lawrence Cummings, Pierre Cao in Howard Griffiths. Nuria Rial je kot solistka nastopila na številnih koncertih in velikih festivalih tako v Evropi kot drugod po svetu (v Boliviji, Mehiki, na Kubi in Izraelu).

Sopranistka je upodobila več opernih vlog v najpomembnejših opernih hišah stare celine, npr. v bruseljskem La Monnaie, berlinski Državni operi unter den Linden, pariškem Gledališču Champs-Élysées in pa kot Pamina v Mozartovi *Čarobni piščali* v gledališču Carlo Felice v Genovi.

Njen zajetni opus zgoščenk je izšel pri založbah Harmonia Mundi, BMG, Virgin, OEHMS Classics, Mirare, Alpha in Glossa Music.

Nuria Rial in Carlos Mena

Carlos Mena

Kontratenor Carlos Mena izhaja iz Španije, študiral pa je na prestižni Schola cantorum basiliensis v Baslu, pod vodstvom R. Levitta in R. Jacobsa. V svoji bogati karieri je nastopal na številnih velikih koncertnih odrih, kot so dunajska Koncertna hiša, gledališče Colon v Buenos Airesu, newyorška dvorana Alice Tully, Simfonična dvorana Fisher v Detroitu, Kennedyjev center v Washingtonu, dvorana Suntori in dvorana mestne Opere v Tokiu, simfonična dvorana v Osaki, Opera v Sydneyju in drugod.

V produkciji Salzburškega festivala je nastopil v naslovni vlogi Händlove opere *Radamisto* (v Salzburgu, Dortmundu, v dunajskem Glasbenem združenju in v dvorani Concertgebouw v Amsterdamu). Vloga Upanja v Monteverdijevi operi *Orfej* ga je popeljala v berlinsko Državno opero, nadalje pa je pel še v operi La Monnaie v Bruslju, v Veliki festivalni hiši v Salzburgu, na Flamskem festivalu je nastopil v Cagejevi operi *Europera 5*, gostoval je v Kraljevem gledališču v Madridu, Liceu v Barceloni, londonskem centru Barbican in drugje.

Carlos Mena je posnel več plošč, mnoge so bile tudi nagrajene (omenimo vsaj nagradi *diaspason d'or* za najboljši baročni recital v Franciji in pa zgoščenko leta ter *choc* časopisa Le Monde). Carlos Mena je tudi priznan interpret samospeva obdobja romantike in 20. stoletja.

Andreas Helm

Andreas Helm je najprej študiral kljunasto flavto in oboo pri Carin van Heerden na Brucknerjevem konservatoriju v Linzu, zatem pa še baročno oboo pri Alfredu Bernardiniju na Konservatoriju van Amsterdam. Med letoma 2001 in 2003 je bil prvi oboist in solist na kljunasti flavti v Baročnem orkestru Evropske unije.

Andreas Helm je član zasedb Rossi Piceno in Schikaneders Jugend, tria, ki izvaja alpsko narodno glasbo iz začetka 19. stoletja. Skupaj z dirigentom Heinzem Ferleschem je ustanovil skupino Baruco, ki prav tako izvaja glasbo na starih inštrumentih. Nastopal je tudi z velikimi evropskimi orkestri, kot so Dunajska akademija, Les Talens Lyriques, Freiburški baročni orkester, Concerto Köln, Concentus musicus Wien, Irski baročni orkester in seveda L'Orfeo. Koncertne turneje so ga popeljale po vsej Evropi, v ZDA, Mehiko, Singapur, Južno Afriko in Daljni vzhod. Andreas Helm je tudi prejemnik mnogih mednarodnih nagrad in priznanj, med drugim italijanske nagrade *bonporti* in avstrijske *gradus ad parnassum*. Trenutno je redni predavatelj v Varaždinski poletni šoli baročne glasbe Aestas Musica in na Avstrijski baročni akademiji v Gmundnu, poučeval pa je tudi na dunajskem Konservatoriju in Univerzi za umetnost v Gradcu.

DVORANA UNION

4. abonmajski koncert

Komornega cikla

petek, 18. 2. 2011, ob 19.30

BERNARDA FINK, mezzosopran
ANTHONY SPIRI, klavir

Spored: R. Schumann, L. M. Škerjanc,
Z. Prelovec, J. Pavčič, A. Lajovic, G. Mahler

DVORANA UNION

4. abonmajski koncert

Orkestrskega cikla

sreda, 2. 3. 2011, ob 19.30

PRAŠKI SIMFONIČNI ORKESTER

Dirigent: Jiří Kout

Spored: B. Smetana, A. Dvořák

DVORANA UNION

5. abonmajski koncert

Orkestrskega cikla

četrtek, 17. 3. 2011, ob 19.30

MOSKOVSKI SOLISTI

Jurij Bašmet, viola in vodja

Spored: B. Bartók, W. A. Mozart,
M. Bruch, P. I. Čajkovski

DVORANA UNION

5. abonmajski koncert

Komornega cikla

sreda, 23. 3. 2011, ob 19.30

PIHALNI ANSAMBEL SERENADE

Spored: R. Strauss, W. A. Mozart, A. Dvořák

DVORANA UNION

Cikel za mlade

četrtek, 3. in 10. 2. 2011, ob 14.00 – red

PIZZICATO 1 in 2, Kulturni dnevnik
red ZELENI I in II in izven

SLOVENSKA LJUDSKA
PESEM – MAJHNA SEM BILA

Vokalna skupina KRESNICE

Umetniška vodja: Metka Potisk

Avtorici: Metka Jauk in Janja Pastirk

Kulturni dnevnik – delavnica:

Batik – vzorci iz slovenskega
izročila

VELIKA DVORANA NARODNEGA DOMA

Abonma Komedija in izven

nedelja, 30. 1. 2011, ob 17.00 in ob 20.00

POSLEDNJI TERMINA(L)TOR

Gledališče Koper

Režiser in scenograf: Samo M. Strelec

Igrajo: Boris Kobal, Gojmir Lešnjak – Gojz

VELIKA DVORANA NARODNEGA DOMA

Abonma Komedija in izven

4., 5., 6., 7., 8. in 13. 2. 2011

B. H. Thorsson: FOTR

Kreker, SiTiTeater BTC

Režija: Nataša Barbara Gračner

Igra: Lado Bizovičar

IN PRODAJA

VSTOPNIC

Narodni dom Maribor

Ulica kneza Koclja 9

2000 Maribor

vsak delavnik

od 10.00 do 17.00,

v soboto

od 9.00 do 12.00

ter uro

pred koncertom

v Dvorani Union

v Mariboru.

Tel.:

02 229 40 11

02 229 40 50

040 744 122

031 479 000

E-pošta:

vstopnice@nd-mb.si

Obiščite nas na

<http://www.nd-mb.si/>